

1. Εκμετάλλευση της εργασίας, ταξικοί αγώνες

Η εκμετάλλευση και καταπίεση ανθρώπου από άνθρωπο, η εκμετάλλευση της εργασιακής δύναμης και η ιεραρχία είναι θεμελιώδη χαρακτηριστικά του καπιταλισμού.

Η αντίθεση κεφαλαίου-εργασίας αποτελεί για εμάς θεμελιώδη σχέση εξουσίας και εκμετάλλευσης. Βασικό στοιχείο της αναπαραγωγής του καπιταλισμού είναι ο εκβιασμός της μισθωτής εργασίας, η επιβολή και διαιώνιση των σχέσεων κυριαρχίας.

Οι κρίσεις αποτελούν δομικό στοιχείο του καπιταλισμού παγκόσμια. Σε συνθήκες κρίσης, η επίθεση του κράτους και του κεφαλαίου βαθαίνει τους όρους επιβολής και εκμετάλλευσης.

Απέναντι στον γραφειοκρατικό, κομματικά ελεγχόμενο και από τα πάνω οργανωμένο συνδικαλισμό, που αποτελεί βασικό θιασώτη της ταξικής συνεργασίας και της «κοινωνικής ειρήνης», αντιτάσσουμε την οργάνωση των καταπιεσμένων σε σωματεία βάσης και ταξικές πρωτοβουλίες.

Από την πλευρά μας, αγωνιζόμαστε για τη διασύνδεση όλων των επιμέρους αγώνων σε μια κοινή κατεύθυνση που θα αναγνωρίζει ως βασικούς υπεύθυνους για τις κοινωνικές ανισότητες το κράτος και το κεφάλαιο και θα θέτει τους όρους για την ανατροπή τους. Η διαμόρφωση ταξικής συνείδησης και η απόφαση για οργάνωση και δράση των εκμεταλλευόμενων για τα συμφέροντά τους ενάντια στους εκμεταλλευτές είναι καθοριστικός παράγοντας για τη δημιουργία ενός επαναστατικού κινήματος.

Ως εκμεταλλευόμενοι οφείλουμε να παλέψουμε αυτόνομα για την απελευθέρωσή μας δημιουργώντας τις δικές μας δομές αγώνα, να συντονιστούμε πανελλαδικά και διεθνώς δίνοντας ακηδεμόνευτους αγώνες με στόχο την απαλλοτρίωση και κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής. Επιλέγουμε να συμμετέχουμε ενεργά ως αναρχικοί στους ταξικούς αγώνες, με στόχο την ανάπτυξη ενός μαζικού, οριζόντια οργανωμένου, χειραφετημένου ταξικού κινήματος, το οποίο θα αγωνιστεί για τη γενική κοινωνική αυτοδιεύθυνση μέσω της κοινωνικής επανάστασης.

2. Κοινωνικοί αγώνες

Οι κοινωνικοί αγώνες αναδύονται μέσα από τις ανάγκες των καταπιεσμένων που βάλλονται από την κυριαρχία του κράτους, του κεφαλαίου και όλων των

εξουσιαστικών σχέσεων που αυτά επιβάλλουν στο κοινωνικό πεδίο. Τέτοιοι αγώνες αναπτύσσονται διαρκώς μέσα στον εξουσιαστικό κόσμο, ιδιαίτερα σε συνθήκες γενικευμένης κρίσης του συστήματος. Στο βαθμό που αναπτύσσονται από τα κάτω και ανταγωνιστικά προς το υπάρχον αποτελούν αναχώματα στους σχεδιασμούς του κράτους και του κεφαλαίου, επιχειρώντας την ανατροπή αυτών των σχεδιασμών σε συγκεκριμένα σημεία τους.

Ως αναρχικοί και ως κομμάτι των εκμεταλλευομένων τμημάτων της κοινωνίας, οφείλουμε να συμμετέχουμε και να παρεμβαίνουμε συνεχώς και ενεργά στους κοινωνικούς αγώνες που είναι ανταγωνιστικοί προς τους σχεδιασμούς της κυριαρχίας. Να αλληλεπιδρούμε με τα κοινωνικά και ταξικά εγχειρήματα, τόσο στους εργασιακούς όσο και σε ευρύτερους κοινωνικούς χώρους, λειτουργώντας προωθητικά για την ανάπτυξη αδιαμεσολάβητων, αντιεραρχικών και αντιθεσμικών αγώνων. Συμμετέχουμε σε αυτούς με στόχο τη διαρκή ριζοσπαστικοποίηση του περιεχομένου τους, των διαδικασιών που τους πλαισιώνουν και των μέσων αγώνα που επιλέγονται.

Η διασύνδεση των κοινωνικών αγώνων συμβάλλει στην ανάπτυξη σχέσεων αλληλεγγύης μεταξύ των αγωνιζόμενων, στη μεγιστοποίηση των αποτελεσμάτων της δράσης των καταπιεσμένων και στην απόκτηση συνολικής θέωρησης για τον κοινωνικό και ταξικό ανταγωνισμό.

3. Μετανάστευση – Ρατσισμός

Η εξαναγκαστική μετανάστευση σήμερα εντείνεται εξαιτίας των συγκεκριμένων συνθηκών επιβολής της κυριαρχίας του κεφαλαίου και του έθνους-κράτους σε παγκόσμιο επίπεδο, που προκαλούν πολέμους, κοινωνική εξαθλίωση και λεηλασία των φυσικών πόρων.

Το κράτος και το κεφάλαιο διαχειρίζονται το μεταναστευτικό ζήτημα με στόχο τον κατακερματισμό των καταπιεσμένων. Τα σύνορα αποτελούν ένα είδος στρόφιγγας μέσω της οποίας το κράτος διαχειρίζεται το εργατικό δυναμικό σύμφωνα με τις ανάγκες των κυριάρχων, ανάλογα με τους πολιτικούς και οικονομικούς συσχετισμούς.

Για να επιτευχθεί αυτή η διαχείριση των μεταναστευτικών και προσφυγικών ροών, η μετανάστευση αντιμετωπίζεται ως συλλογική παρανομία. Η πολιτική των αναπτυγμένων κρατών για τη μετανάστευση καθορίζεται από το δίπολο καταστολή-ενσωμάτωση και κατοχυρώνει τη διάκριση σε «νόμιμους» και «παράνομους», επιβάλλοντας την άγρια καταστολή των περισσοτέρων που παραμένουν «χωρίς χαρτιά» (απελάσεις, στρατόπεδα συγκέντρωσης, γκέτο, ναρκοπέδια, φράχτες κλπ.). Η παρανομοποίηση των μεταναστών τους καθιστά φτηνό εργατικό δυναμικό. Η ποινικοποίηση της μετανάστευσης είναι

κομμάτι της πολυεπίπεδης καταστολής, εκμετάλλευσης και καταπίεσης των απόκληρων του εξουσιαστικού-καπιταλιστικού κόσμου. Η σχέση αλληλεγγύης με τους μετανάστες απορρέει από την αναγνώριση της κοινωνικής και ταξικής μας εγγύτητας.

Ο όρος ρατσισμός παραπέμπει κυριολεκτικά στον φυλετικό διαχωρισμό και στη θεώρηση ότι κάποια φυλή είναι ανώτερη των υπολοίπων. Ωστόσο στις μέρες μας με τον όρο “ρατσισμός” περιγράφονται ευρύτερες κοινωνικές διακρίσεις, με βάση τη φυλή, την εθνότητα, το φύλο, το χρώμα δέρματος, τη θρησκεία, τη σεξουαλική προτίμηση κ.ά. Ιστορικά ο ρατσισμός υπήρχε με διάφορες μορφές σε διάφορες ανθρώπινες κοινωνίες, ωστόσο στη σύγχρονη ιστορία είναι που αποκτά ιδεολογικό υπόβαθρο ώστε να αποτελέσει θεωρητικό πάτημα για την εκμετάλλευση, την υποδούλωση έως και τον αφανισμό κοινωνικών ομάδων ή και λαών, εξυπηρετώντας τα συμφέροντα των κυρίαρχων. Ο ρατσισμός έχει ως σκοπό τον κατακερματισμό και την υποδούλωση της παγκόσμιας εργατικής τάξης αλλά και ευρύτερα των καταπιεζόμενων, σπρώχνοντάς τους μεθοδικά στο αλληλοφάγωμα. Στον πόλεμο μεταξύ των από τα κάτω, οι μόνοι κερδισμένοι είναι το κράτος και τα αφεντικά.

Ως αναρχικοί είμαστε αντιρατσιστές και διεθνιστές, είμαστε εχθρικοί σε κάθε συνθήκη που προκαλεί την εξαναγκαστική μετανάστευση των ανθρώπων από τις εστίες τους. Υποστηρίζουμε την κατάργηση των συνόρων, την ελεύθερη μετακίνηση όλων των ανθρώπων και την ισότιμη συμμετοχή όλων σε κάθε πεδίο της κοινωνικής δραστηριότητας. Κατά συνέπεια, το διεθνιστικό πρόταγμά μας έρχεται σε αντίθεση με την καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση. Στεκόμαστε αλληλέγγυοι στους αγώνες των μεταναστών και των προσφύγων, προωθώντας τη σύνδεσή τους με τους αγώνες των ντόπιων, επιχειρώντας να αναδείξουμε τα πολιτικά και ταξικά χαρακτηριστικά για την όξυνση του αγώνα και τη συνολικοποίηση των προταγμάτων του στην κατεύθυνση της πανανθρώπινης χειραφέτησης.

4. Φασισμός – Ναζισμός

Ως πολιτική έκφραση του κράτους και της αστικής τάξης, ο φασισμός και ο ναζισμός ιστορικά αποτέλεσαν την ακραία έκφραση της αντεπανάστασης. Το κοινωνικό έδαφος στο οποίο αναπτύσσεται ο φασισμός δημιουργείται από τα κυρίαρχα παραδείγματα (ο ανταγωνισμός και ο πόλεμος όλων εναντίον όλων, ο ατομικισμός, ο κοινωνικός συντηρητισμός) που παράγει ή αναπαράγει το εξουσιαστικό-εκμεταλλευτικό καπιταλιστικό σύστημα μέσω του κράτους.

Σε συνθήκες κρίσης ο φασισμός είναι πολιτική επιλογή από το κράτος και τα αφεντικά, στην κατεύθυνση της στρατιωτικοποίησης της κοινωνίας και της εργα-

σίας. Η σχέση του κράτους και του καπιταλισμού με τα νεοναζιστικά και φασιστικά μορφώματα είναι οργανική. Λειτουργούν ως δεκανίκι/εφεδρεία σε περιόδους καπιταλιστικής ομαλότητας και αναβαθμίζονται σε περιόδους κρίσης. Ο φασισμός χρησιμοποιείται για τη συστράτευση των πιο συντηρητικών και οπισθοδρομικών κομματιών της κοινωνίας με τους μηχανισμούς του κράτους και των αφεντικών, αναπαράγοντας και χρησιμοποιώντας το ιδεολόγημα του εθνικισμού.

Η νικηφόρα έκβαση των κοινωνικών και ταξικών αγώνων περνάει μέσα και από τον αγώνα ενάντια στο φασισμό. Γι' αυτό είναι καθοριστική όχι μόνο η ανάδειξη του ρόλου του φασισμού αλλά και το διαρκές χτύπημά του. Η σύγκρουση με το φασισμό είναι κομμάτι της πάλης ενάντια στις δυνάμεις του κράτους και του κεφαλαίου. Ο αντιφασισμός για εμάς είναι αντιεξουσιαστικός, καθώς ο αγώνας ενάντια στον φασισμό είναι κομμάτι του αγώνα ενάντια σε κάθε εξουσία. Τα αντικρατικά-αντιθεσμικά χαρακτηριστικά του αντιφασιστικού αγώνα απαντούν στις συνθήκες που τον γεννούν.

Ταυτόχρονα, ο αντιφασισμός συμβάλλει στην ανάπτυξη ενός άλλου κοινωνικού παραδείγματος που υπερασπίζεται την οικονομική και πολιτική ισότητα και την κοινωνική δικαιοσύνη χωρίς αποκλεισμούς και εξαιρέσεις στη βάση του φύλου, της φυλής, της θρησκείας και της εθνότητας. Ο αντιφασισμός είναι παράλληλα ταξικός, καθώς υπερασπίζεται τα ειδικά συμφέροντα των καταπιεσμένων και εκμεταλλευόμενων που προκύπτουν από την ταξική ανισότητα. Οποιαδήποτε άλλη πολιτική προσέγγιση που εξαντλείται σε «δημοκρατικές» νόρμες μεταφέρει το ζήτημα σε αστικά πλαίσια όπου ρεφορμιστικές δυνάμεις αναλαμβάνουν την ηγεμονία ενός αντιφασιστικού «αγώνα» που δεν είναι ταυτόχρονα και αντικαπιταλιστικός. Το ιδεολογικό και πολιτικό πλαίσιο του αντιφασιστικού αγώνα για εμάς θα πρέπει να θίγει ολόκληρη τη φιλοσοφική αφήγηση του ίδιου του φασισμού αλλά και της μήτρας που τον γεννά, του κράτους και του καπιταλισμού. Τέλος, ο αντιφασισμός οφείλει να είναι μαχητικός και να διαμορφώνει δομές αυτοπροστασίας του κοινωνικού κινήματος και των καταπιεσμένων, λαμβάνοντας όλα τα απαραίτητα μέτρα για να αναχαιτιστεί ο φασισμός μέχρι το καθοριστικό τσάκισμα και την εξάλειψή του.

5. Πατριαρχία - Έμφυλες διακρίσεις

Η πατριαρχία προϋπήρχε του καπιταλισμού, αξιοποιήθηκε για την εδραίωσή του και σήμερα συναρθρώνεται με την κρατική και καπιταλιστική οργάνωση της κοινωνίας.

Με την ανάδυση του καπιταλισμού ο θεσμός της πατριαρχίας απέκτησε νέα χαρακτηριστικά, προκειμένου να εξυπηρετήσει τις νέες επιβαλλόμενες κοινωνικές, οικονομικές και πολιτικές σχέσεις.

Στον καπιταλισμό, οι έμφυλες διακρίσεις δεν οφείλονται μόνο σε οικονομικά αίτια. Αποτελούν απόρροια και άλλων παραγόντων (πολιτισμικών, θρησκευτικών, ηθικών, ιδεολογικών).

Οι έμφυλες διακρίσεις αναπαράγονται και ριζώνουν στο σύνολο της κοινωνίας ως σχέσεις εξουσίας και συμβάλλουν στον κατακερματισμό των αντιστάσεων. Για να είναι πραγματικά κοινός ο αγώνας για την κοινωνική απελευθέρωση θα πρέπει να επικεντρώνεται παράλληλα και στην κατάργηση των συγκεκριμένων εξουσιαστικών σχέσεων στο εσωτερικό των από τα κάτω. Ο αγώνας ενάντια στην πατριαρχία, την έμφυλη καταπίεση, το σεξισμό και την ομοφοβία είναι κομμάτι του αγώνα για την ανατροπή του κράτους και του κεφαλαίου και την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση.

6. Κοινωνικές διακρίσεις

Η αναπαραγωγή των κοινωνικών διακρίσεων σήμερα είναι προϊόν του κρατικού και καπιταλιστικού συστήματος και των ταξικών αντιθέσεων. Κάθε εξουσιαστικό σύστημα που προηγήθηκε του καπιταλισμού παρήγαγε τις δικές του κοινωνικές διακρίσεις και κοινωνικά στερεότυπα, που καλλιεργούνται συστηματικά ακόμη και σήμερα σε βάρος συγκεκριμένων ομάδων με τη συνακόλουθη αποστέρηση ελευθεριών/δυνατοτήτων τους, είτε αυτή λαμβάνει επίσημη θεσμοθετημένη μορφή με κρατική ρύθμιση είτε παραμένει σε ένα επίπεδο άτυπο/υπόρητο.

Η οργάνωση της κοινωνικής ζωής από το κράτος και το κεφάλαιο είναι σχεδιασμένη έτσι ώστε ένα κομμάτι της κοινωνίας να αποκλείεται, ανάλογα με τα οικονομικά, πολιτισμικά, θρησκευτικά, έμφυλα, σεξουαλικά, σωματικά ή κοινωνικά πρότυπα που προωθούνται από την κυριαρχία.

Αποτέλεσμα των παραπάνω –παραγόμενων από το ίδιο το σύστημα– διακρίσεων είναι η γέννηση του κοινωνικού αποκλεισμού ατόμων και ομάδων που, εξαιτίας των κοινωνικών συνθηκών, αδυνατούν να ενσωματωθούν στον επιβεβλημένο τρόπο ζωής (τοξικοεξαρτημένοι, ομοφυλόφιλοι, μετανάστες, άστεγοι, οροθετικές-οί, ψυχικά ασθενείς, μη παραγωγικοί-άνεργοι κτλ.), με άμεσο απότοκο την κοινωνική τους περιθωριοποίηση. Η περιθωριοποίηση αυτή εξυπηρετεί τις στοχεύσεις της κυριαρχίας περί δαιμονοποίησης και καταστολής ορισμένων κοινωνικών κομματιών, αποσκοπώντας μεταξύ άλλων να πειθαρχήσουν τα υπόλοιπα.

Στη σημερινή κοινωνία η βασική αντίθεση που αναγνωρίζουμε είναι μεταξύ κεφαλαίου-εργασίας, εξουσιαστών και εξουσιαζόμενων. Απαραίτητη προϋπόθεση για την επίλυση των επιμέρους αντιθέσεων που διαμορφώνει ο καπιταλισμός ως κοινωνική σχέση αποτελεί η άρση της εκμετάλλευσης των δυνάμεων

της Εργασίας από τις δυνάμεις του Κεφαλαίου. Η ανατροπή όμως αυτή δεν είναι ικανή από μόνη της για να αποδομήσει το σύνολο των εξουσιαστικών σχέσεων που έχουν διαμορφωθεί και αναπαραχθεί στη βάση της κοινωνίας. Στην κοινωνία που οραματιζόμαστε ως αναρχικοί δεν έχουν θέση οι διακρίσεις και τα στερεότυπα. Η προώθηση των ενδοταξικών διαχωρισμών έχει ως στόχο τον αλληλοσπαραγμό, τον αποπροσανατολισμό και την εκτόνωση της κοινωνικής οργής που γεννά η επίθεση των εξουσιαστών. Η ταξική ενότητα, άρα και ταξική ισχύς, θα είναι μονίμως ανεπαρκής, όσο αφήνουμε τις διακρίσεις να μας διασπούν.

Συμμετέχουμε έμπρακτα στους αδιαμεσολάβητους κοινωνικούς αγώνες που διεξάγονται για την εξάλειψη αυτών των διακρίσεων, καθώς θεωρούμε πως αποτελούν κομμάτι του συνολικότερου αγώνα για κοινωνική χειραφέτηση, επιδιώκοντας τη συγκρότηση μιας κοινωνίας ισότιμης συνύπαρξης του διαφορετικού. Η εξάλειψη των κοινωνικών διακρίσεων καθίσταται αναγκαία συνθήκη και ένα από τα περιεχόμενα του αγώνα μας.

7. Εξαθλίωση - Κοινωνικός κανιβαλισμός

Η εξαθλίωση αποτελεί την πολυεπίπεδη (οικονομική, αξιακή, πολιτιστική, περιβαλλοντική) υποτίμηση της ζωής και της αξιοπρέπειας των καταπιεσμένων. Η διαρκής όξυνση των συνθηκών εξαθλίωσης είναι αποτέλεσμα της βίαιης αναδιάρθρωσης του κρατικού και καπιταλιστικού τρόπου οργάνωσης της κοινωνίας. Οι κοινωνικοί αποκλεισμοί, η εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης στους χώρους δουλειάς, η μαζική ανεργία, η φτώχεια, η απόγνωση και η ανέχεια για όλο και πλατύτερα κοινωνικά κομμάτια, η επίσημη κατάρρευση των «προνοιακών» κρατικών δομών και η εμπορευματοποίησή τους περιθωριοποιούν τεράστια πληθυσμιακά κομμάτια ως «μη παραγωγικά» και εκβιάζουν την υποταγή ολόκληρης της κοινωνίας.

Η κοινωνική δυσαρέσκεια που γεννά η άγρια επίθεση κράτους και καπιταλισμού επιχειρείται να αντιμετωπιστεί τόσο με την εντατικοποίηση και την αναβάθμιση της καταστολής όσο και με την καλλιέργεια του κοινωνικού εκφασισμού, με την προώθηση δηλαδή ιδεολογημάτων που ανάγουν σε κυρίαρχες συνθήκες ζωής την επιβίωση με κάθε μέσο, την εξατομίκευση και τον ανταγωνισμό.

Απόρροια της διάλυσης του κοινωνικού ιστού, της έλλειψης ταξικής συνείδησης και κουλτούρας συλλογικής επίλυσης των προβλημάτων που προκύπτουν από τον πόλεμο κράτους και αφεντικών απέναντι σε κάθε έννοια κοινού και συλλογικού, είναι το αλληλοφάγωμα των φτωχών, των εκμεταλλευόμενων, των αποκλεισμένων. Η ανακυκλούμενη δηλαδή βία ανάμεσα στα

πληθειακά στρώματα της κοινωνίας, την οποία ορίζουμε ως κοινωνικό κανιβαλισμό. Μια συνθήκη επιθυμητή και προωθούμενη από τους κυρίαρχους, αφού αποπροσανατολίζει και χειραγωγεί την οργή των από τα κάτω προς τους πραγματικά υπεύθυνους για την αθλιότητα αυτού του κόσμου και τη διοχετεύει σε έναν αδιάκοπο πόλεμο όλων εναντίον όλων εντός της τάξης των εκμεταλλευόμενων.

Από την πλευρά μας ως αναρχικοί παρεμβαίνουμε και αγωνιζόμαστε στην κατεύθυνση:

- Της κατάδειξης των πραγματικών υπαίτιων για την εκμετάλλευση, την καταπίεση και τη συνολική λεηλασία της ζωής μας, που δεν είναι άλλος από τον επιβαλλόμενο τρόπο οργάνωσης της κοινωνίας από το κράτος και το κεφάλαιο.
- Της ανάδειξης της συλλογικοποίησης και της αλληλεγγύης απέναντι στον κατακερματισμό, τους πλαστούς διαχωρισμούς και το φόβο που αναπαράγει η εξουσία, καθώς και των οργανωμένων από τα κάτω κοινών αγώνων ντόπιων και μεταναστών απέναντι στην εκμετάλλευση, τη φτώχεια, την καταστολή, τους φασίστες και τις μαφίες.
- Της κινηματικής σύνδεσης μεταξύ των καταπιεσμένων και εκμεταλλευόμενων με βάση τους συλλογικούς αγώνες που εκκινούν από τις κοινές ανάγκες και τα κοινά συμφέροντά τους.
- Της στήριξης και εξάπλωσης αυτοοργανωμένων κοινωνικών δομών αλληλεγγύης ως κομμάτια του αγώνα των από τα κάτω, χωρίς αυταπάτες νησίδων ελευθερίας μέσα στον κόσμο του κράτους και του καπιταλισμού.
- Της ισχυροποίησης ενός αντίπαλου δέους στην ηγεμονία του θεσμικά προστατευμένου λαϊκιστικού φιλανθρωπικού παραδείγματος.
- Της διαρκούς προσπάθειας για ριζοσπαστικοποίηση των συνειδήσεων.
- Της πάλης για μια αυτοδιευθυνόμενη αταξική κοινωνία ισότητας, αλληλεγγύης, ελευθερίας.

8. Κουλτούρα - Πολιτισμός

Η κουλτούρα είναι οι αξίες, οι πρακτικές, οι ιδέες και οι ιδεολογίες μιας κοινωνίας, είναι αναπόσπαστο κομμάτι της συγκρότησης, της δομής και της διάρθρωσης τη κοινωνική ζωής. Το κράτος επιχειρεί διαρκώς την υφαρπαγή των αυθόρμητων κοινωνικών εκφράσεων. Η αγορά και οι κάθε είδους θεσμικές μεσολαβήσεις απλώνουν τα δίχτυα τους σε όλο το κοινωνικό πεδίο. Κάθε κυρίαρχο εξουσιαστικό πολιτικό και οικονομικό σύστημα ιστορικά προήγαγε

τον δικό του πολιτισμό, τον δικό του αξιακό και ηθικό κώδικα, για να διαιωνίσει την επιβολή του. Αντιπαραβάλλουμε την ελευθεριακή κουλτούρα και τον πολιτισμό ενάντια στην κυριαρχία. Μια κουλτούρα που αντιτίθεται σε κάθε εξουσιαστική λογική. Την ελευθεριακή κουλτούρα που σημαίνει αλληλεγγύη, συντροφικότητα, απουσία ειδικών, συλλογικοποίηση και αυτοοργάνωση της καλλιτεχνικής έκφρασης. Επιδιώκουμε την απελευθέρωση της πολιτιστικής δραστηριότητας από τον κρατικό/καπιταλιστικό ζυγό.

Είμαστε ενάντια στη μονόδρομη σχέση πομπού και δέκτη στις τέχνες και τα γράμματα. Για το τι συνιστά και τι όχι η κυρίαρχη κουλτούρα χρησιμοποιούμε ως κριτήρια το από ποιους παράγεται ο πολιτισμός, σε ποιον απευθύνεται, γιατί και με ποιο στόχο. Είμαστε ενάντια στην κυρίαρχη κουλτούρα που γίνεται μέσο για τον έλεγχο της ανθρώπινης συνείδησης από την εξουσία και βαλβίδα εκτόνωσης για την ανοχή της πραγματικότητας και της καταπίεσης, μέσω προβολής τυποποιημένων αισθητικών προτύπων. Μια ελεύθερη κοινωνία, όπως αυτή που οραματιζόμαστε, χρειάζεται να διασφαλίζει την κάλυψη των πνευματικών αναγκών ανοιχτά και ισότιμα από όλους και προς όλους. Να ενθαρρύνει την καλλιέργεια των ιδιαίτερων κλίσεων και επιθυμιών του κάθε μέλους της, να εμπνέεται και να τροφοδοτείται πνευματικά και πρακτικά από αυτές και να προωθεί την αλληλεγγύη, τη συλλογική κουλτούρα και την κοινωνικοποίηση.

Προτάσσουμε τη συλλογική και ατομική αυτοοργανωμένη, αντεμπνευματική δράση, θεωρώντας ότι μπορεί να συμβάλει στην ανάπτυξη της ταξικής κι επαναστατικής συνείδησης. Υποστηρίζουμε τις ήδη υπάρχουσες αυτοοργανωμένες πολιτιστικές υποδομές και συνεισφέρουμε στη δημιουργία νέων, που να προωθούν την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση.

9. Ζητήματα καταστολής, φυλακές, εγκλεισμός, αλληλεγγύη σε φυλακισμένους αγωνιστές

α. Καταστολή

Οι μηχανισμοί καταστολής αποτελούν βασικό πυλώνα της εξουσίας του κράτους και του κεφαλαίου και σε συνδυασμό με τους μηχανισμούς παραγωγής συναίνεσης (ΜΜΕ, θεσμοί, κόμματα) αποσκοπούν στην κοινωνική πειθάρχηση. Οι κατασταλτικοί μηχανισμοί επιτίθενται στους αντιστεκόμενους με στόχο τη συντριβή τους και την τρομοκράτηση όλης της κοινωνίας, ώστε να κυριαρχήσει ο φόβος και η υποταγή.

Σε ένα περιβάλλον ευρείας κοινωνικής απονομιμοποίησης του καθεστώτος, η οποία εντείνεται εξαιτίας της συνολικής καπιταλιστικής κρίσης, η κρατι-

κή καταστολή αναβαθμίζεται, προωθώντας την επιβολή ενός διαρκούς καθεστώτος έκτακτης ανάγκης. Πρόκειται για μια διαδικασία που στοχεύει στο να προχωρήσει ανεμπόδιστα η συνολική αναδιάρθρωση του συστήματος εξουσίας και ο μετασχηματισμός της κοινωνίας. Σημαντικό ρόλο στις κατασταλτικές στρατηγικές έχει η ιδεολογική επίθεση για την παραγωγή συναίνεσης στην κρατική καταστολή, ώστε αυτή να εμφανιστεί ως κοινωνική απαίτηση και να νομιμοποιηθεί ο φορέας της, δηλαδή το κράτος.

Προτεραιότητα των κατασταλτικών πολιτικών είναι το χτύπημα και η συντριβή των κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων που αμφισβητούν τους κυρίαρχους σχεδιασμούς, στήνουν αναχώματα στην κρατική και καπιταλιστική επέλαση και αφήνουν ανοιχτό το δρόμο για τη διεκδίκηση μιας κοινωνίας χωρίς εκμετάλλευση και υποταγή. Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσονται οι κατασταλτικές μεθοδεύσεις και επιθέσεις στους εργατικούς αγώνες, στις τοπικές κοινωνικές αντιστάσεις, στις αντιφασιστικές διαδηλώσεις, στις μεγάλες απεργιακές διαδηλώσεις, στις δομές και τα μέσα αγώνα των κινημάτων.

Ένας από τους κύριους στόχους της κρατικής καταστολής είναι οι αναρχικοί και αντιεξουσιαστές που με τη διαρκή και πολύμορφη δράση τους προωθούν τη ριζοσπαστικοποίηση της αντίστασης σε κάθε μέτωπο του κοινωνικού και ταξικού πολέμου. Σημαντικό ρόλο στην κατασταλτική επίθεση ενάντια στον αναρχικό αγώνα, εκτός του πλήθους παρακρατικών και κρατικών επιθέσεων σε αγωνιστές και χώρους αγώνα, έχει η ιδεολογική επίθεση εναντίον του, μέσω της προπαγανδιστικής εκστρατείας για την εγκληματοποίηση, τη συκοφάντηση και απονοματοδότηση του αγώνα για την κοινωνική επανάσταση, ώστε να επιτευχθεί η κοινωνική και πολιτική περιθωριοποίηση των αναρχικών.

Η στάση μας απέναντι στην καταστολή είναι η συνέχιση, η καλύτερη οργάνωση, η συνολικοποίηση και η ριζοσπαστικοποίηση των ευρύτερων ταξικών και κοινωνικών αγώνων, καθώς και η μέγιστη κινηματική συστράτευση όλων των δυνάμεων που οργανώνονται από τα κάτω και αποτελούν στόχο της καταστολής.

β. Φυλακές - Εγκλεισμός

Η επιβολή της κοινωνικής και ταξικής ανισότητας, της διαίρεσης και του διαχωρισμού των ανθρώπων, η ίδια η οργάνωση της εξουσιαστικής κοινωνίας είναι που δημιουργήσε τη φυλακή και επέβαλε τον εγκλεισμό, τιμωρώντας τους παραβάτες των νόμων των ισχυρών και εκβιάζοντας την υποταγή της κοινωνίας. Ο εγκλεισμός είναι η συνθήκη που επιβάλλεται από το σύστημα σύμφωνα με κριτήρια που διαμορφώνονται από την κυριαρχία. Αντλαμβάνοντας το θέμα του εγκλεισμού ευρύτερα από τα τείχη της φυλακής. Ο αστικός

πολιτισμός είναι κατεξοχήν ένας κόσμος φρουρίων, τειχών, συνόρων. Το ζήτημα των φυλακών και του εγκλεισμού έχει κατεξοχήν ταξικό χαρακτήρα. Η συντριπτική πλειοψηφία των φυλακισμένων ανήκει στα πλέον εξαθλιωμένα στρώματα της κοινωνίας.

Οι φυλακές αποτελούν ένα από τα σημαντικότερα όπλα των καταπιεστών για να τρομοκρατήσουν την κοινωνία, να τιμωρήσουν τους απείθαρχους αλλά και να εκδικηθούν όσους συνειδητά αμφισβητούν το υπάρχον σύστημα. Με την επιβολή του βασανιστηρίου του εγκλεισμού επιδιώκεται η κοινωνική, συναισθηματική, οικονομική και ψυχολογική εξόντωση των φυλακισμένων. Μέσα από τον απόλυτο έλεγχο, την υποταγή και την απομόνωση του έγκλειστου επιχειρείται να διαρραγούν οι αμφίδρομες σχέσεις που υπάρχουν μεταξύ εκείνου και της κοινωνίας, και να οδηγηθεί στον στιγματισμό του απ' αυτήν.

Είμαστε αλληλέγγυοι στους αγώνες των φυλακισμένων για αξιοπρέπεια και στις διεκδικήσεις τους για καλύτερες συνθήκες διαβίωσης. Είμαστε ενάντια στη χρησιμοποίηση των αγώνων των φυλακισμένων από ρεφορμιστικούς θεσμούς που καταλήγουν στην υπεράσπιση της δημοκρατίας και του αστικού δικαίου χωρίς να θίγουν την ουσία της ταξικής φύσης των νόμων και του εγκλεισμού, την ουσία της ύπαρξης των φυλακών, που στηρίζεται στην ύπαρξη του κράτους.

Η φυλακή μέσα σε αυτές τις συνθήκες αποτελεί μια καθημερινή επιβολή της εξουσίας ενάντια στην κοινωνική αντίσταση. Ως αναρχικοί στεκόμαστε απέναντι όχι μόνο στις συνθήκες της φυλάκισης, αποστρεφόμενοι το υπάρχον σωφρονιστικό σύστημα, αλλά παλεύουμε για τη διαμόρφωση των όρων ώστε να συγκροτηθεί μια κοινωνία χωρίς φυλακές, όπου το δίκαιο θα απορρέει και θα αναφέρεται σε αυτήν. Στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, στα ψυχιατρεία-αποθήκες ανθρώπων, στις φυλακές και τα ειδικά κελιά σφυρηλατείται η πειθάρχηση στις νόρμες της κυριαρχίας. Όσοι αποκλίνουν από αυτές τιμωρούνται. Πρόκειται για ένα μήνυμα σε ολόκληρη την κοινωνία, για έναν παραδειγματικό εκφοβισμό με σκοπό την υποταγή όλων μας στην ισχύ του κράτους και των αφεντικών.

Ο αγώνας ενάντια στις φυλακές και στον βάρβαρο θεσμό του εγκλεισμού δεν μπορεί παρά να είναι αναφαίρετο κομμάτι του συνολικότερου αγώνα για έναν κόσμο χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση, χωρίς κράτος και εξουσία.

γ. Αλληλεγγύη σε φυλακισμένους αγωνιστές

Η αλληλεγγύη στους φυλακισμένους και διωκόμενους αγωνιστές είναι ένα ακόμα αναφαίρετο κομμάτι του καθημερινού κοινωνικού και ταξικού αγώνα. Για εμάς οι λογικές των αποσπασματικών κινήματων αλληλεγγύης δεν είναι

προωθητικές εάν δεν είναι κομμάτι της συνολικής στρατηγικής του αναρχικού κινήματος. Η αλληλεγγύη δεν προαπαιτεί πολιτική συμφωνία αλλά οφείλει να συνυπάρχει με την κριτική, σύμφωνα πάντα με τις αρχές της Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης (ΑΠΟ). Η αλληλεγγύη απευθύνεται από πολιτικά προς πολιτικά υποκείμενα. Εμπεριέχει τις αντιλήψεις τους και τη συνολική τους θέση για τον αγώνα και προκύπτει μέσα από την ευρύτερη ανάλυσή τους και τους στόχους που θέτουν γι' αυτόν. Όταν τα πολιτικά υποκείμενα που διώκονται ή βρίσκονται στη φυλακή αντιπροσωπεύουν π.χ. αντικινηματικές, αντικοινωνικές ή και ανταγωνιστικές προς το κίνημα αντιλήψεις, οι πολιτικές συγκλίσεις είναι ανέφικτες. Έτσι ο αγώνας οριοθετείται στο επίπεδο της εναντίωσης στην κρατική καταστολή, όταν η αλληλεγγύη ως αμφίδρομη σχέση αδυνατεί να βρει πεδία σύνδεσης μεταξύ των εκατέρωθεν υποκειμένων.

10. Σχέσεις με τα ΜΜΕ

Η αρνητική στάση των αναρχικών απέναντι στα καθεστωτικά ΜΜΕ, τα οποία αποτελούν δομικό θεσμό της κυριαρχίας, βασίζεται στον διαχρονικό ρόλο τους ως μέσων κοινωνικής χειραγώγησης, διαμεσολάβησης και προπαγάνδας του κυρίαρχου λόγου. Ειδικότερα σήμερα, στις συνθήκες άγριας επίθεσης του κράτους και των αφεντικών στην κοινωνία και στις αντιστάσεις, τα καθεστωτικά ΜΜΕ συστρατεύονται πλήρως με την κυριαρχία και την προσπάθεια επιβολής του σύγχρονου ολοκληρωτισμού.

Η εχθρική θέση μας απέναντι στα καθεστωτικά ΜΜΕ εκκινεί από τη συνάρθρωσή τους με τα οικονομικά συμφέροντα του κεφαλαίου και τους κρατικούς σχεδιασμούς, το ρόλο τους ως εργαλείων προπαγάνδας στα χέρια των κυρίαρχων και ως μηχανισμών καθυπόταξης των συνειδήσεων. Έχουν καθοριστική συμβολή στην παραγωγή στερεοτύπων σε βάρος πολλών περιθωριοποιημένων κοινωνικών ομάδων, στη διαστρέβλωση της πραγματικότητας, στην τρομοκράτηση της κοινωνίας, στην κατασυκοφάντηση των κοινωνικών-ταξικών αγώνων και των αγωνιστών και στην προώθηση ιδεολογημάτων που αποσκοπούν στη διάσπαση των κοινωνικών και ταξικών κοινοτήτων. Τα καθεστωτικά ΜΜΕ διεκδικούν το μονοπώλιο της ροής της πληροφορίας και εκμεταλλεύονται τις δυνατότητες που τους παρέχει η ιδιότητα του πομπού απέναντι στον δέκτη-κοινωνία, χρησιμοποιώντας ως επίφαση μια πλασματική πολυφωνία.

Η ΑΠΟ λειτουργεί στη λογική του σχηματισμού δικών της μέσων πληροφόρησης και της στήριξης –σύμφωνα με τις αρχές της–, των υπάρχοντων μέσων του ευρύτερου αναρχικού/αντιεξουσιαστικού κινήματος. Η προσπάθεια δημιουργίας δομών αντιπληροφόρησης αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι μιας

ευρύτερης στόχευσης: την αποδόμηση του κυρίαρχου λόγου. Σε περιπτώσεις που αντιμετωπίζουμε ζητήματα κρίσιμα (όπως ζητήματα ζωής ή ελευθερίας συντρόφων/ισών ή πολιτικά ζητήματα οριακά για την ύπαρξη του αναρχικού κινήματος) δεν αποκλείεται *de facto* η παρέμβασή μας μέσα από τα ΜΜΕ. Ωστόσο καμία ομάδα δεν μπορεί να μιλά στο όνομα της ΑΠΟ σε κανένα μέσο. Αν το αποφασίσει η οργάνωση για ειδικούς και έκτακτους λόγους θα μπορεί να παρεμβαίνει στα ΜΜΕ με τρόπο που η ίδια θα έχει αποφασίσει, με όρους και προϋποθέσεις που δεν θα αλλοιώνουν το αξιακό πλαίσιο της και δεν θα μας καθιστούν εξαρτημένους από συμφέροντα πέρα και έξω από αυτά του αναρχικού αγώνα.

11. Σχέση με τους θεσμούς και ρήξη με το ρεφορμισμό

Ο ρεφορμισμός, αντίληψη ανταγωνιστική στην επαναστατική προοπτική, προτάσσει μια διαδικασία ή ένα πρόγραμμα μεταρρυθμίσεων εντός του καπιταλιστικού συστήματος οργάνωσης της κοινωνίας. Εκφράζεται κατά κύριο λόγο από τα κόμματα της καθεστωτικής αριστεράς και τις γραφειοκρατικές συνδικαλιστικές ηγεσίες, αλλά επίσης και από κομμάτια της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς και εναλλακτικές οργανώσεις –όπως ΜΚΟ– που αναφέρονται σε κοινωνικά και ταξικά ζητήματα.

Πρόκειται για μια αντίληψη μέσα στους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες, οι φορείς της οποίας επιδιώκουν την κοινωνική και ταξική ειρήνη. Επιχειρούν τη διαμεσολάβηση των κοινωνικών αγώνων και των υποκειμένων τους, την ανάθεση των πρωτοβουλιών αγώνα σε «ειδικούς» και παράγοντες του συστήματος, τον περιορισμό των διαδικασιών και μορφών αγώνα στα όρια διαμαρτυρίας που επιτρέπει κάθε φορά το κράτος. Επιδιώκουν την απονεύρωση των κοινωνικών αντιστάσεων, τη διαστρέβλωση και συκοφάντηση των μαχητικών και ακηδεμόνευτων μορφών πάλης, την αδρανοποίηση της κοινωνικής βάσης και τη διάχυση της ηττοπάθειας στα αγωνιζόμενα κομμάτια της, καθώς και την ψηφοθηρική εκμετάλλευση των αγώνων.

Αρνούμενοι το ρεφορμισμό ως πολιτική αντίληψη, δεν αρνούμαστε τους αγώνες της τάξης μας ενάντια στις ασφυκτικές συνθήκες διαβίωσής της. Αντιπαλεύουμε τις ρεφορμιστικές λογικές και αντιλήψεις μέσα σε αυτούς τους αγώνες και βρισκόμαστε σε συνεχή εγρήγορση για να αποτραπούν οι απόπειρες αφομοίωσης των κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων: με τη συγκρότηση σταθερών δομών αντίστασης για κάθε κοινωνικό/ταξικό ζήτημα· με τη διακριτή συμμετοχή μας στις ανοιχτές διαδικασίες του αγώνα· με την υπεράσπιση της αυτοοργάνωσης, της οριζοντιότητας των διαδικασιών και της ισότιμης συμμετοχής όλων των αγωνιζόμενων στη λήψη των αποφάσεων· με την υπε-

ράσπιση της επιλογής των μέσων αγώνα ανάλογα με τις δυνατότητες· με τη ριζοσπαστικοποίηση και τη σύνδεση των μερικών διεκδικητικών αγώνων με το συνολικό πρόταγμα της κοινωνικής επανάστασης.

12. Χρηματοδότηση - οικονομική ανεξαρτησία

Η ΑΠΟ χρηματοδοτείται μέσω εισφορών, τακτικών ή έκτακτων, από τις συλλογικότητες-κύτταρα με βάση τον αριθμό των μελών και από εκδηλώσεις οικονομικής ενίσχυσης που οργανώνονται είτε από την ίδια είτε από τις επιμέρους συλλογικότητες. Αρνούμεστε οποιαδήποτε οικονομική εισφορά από κράτος, αφεντικά, κερδοσκοπικούς οργανισμούς, ΜΚΟ. Οι τρόποι χρηματοδότησης της ΑΠΟ, όταν περνούν μέσα από τη δραστηριότητα των μεμονωμένων συλλογικοτήτων και τις εκδηλώσεις τους, πρέπει να συμβαδίζουν με το συμφωνημένο πολιτικό περιεχόμενο. Οι συλλογικότητες οφείλουν να ενημερώνουν την ΑΠΟ και να ζητούν τη συναίνεσή της για τις εκδηλώσεις, όταν αυτές αναφέρονται ρητά σε αυτήν ως αποδέκτη οικονομικής ενίσχυσης. Η χρηματοδότηση της ΑΠΟ δεν μπορεί να προέρχεται από δραστηριότητα η οποία προσβάλλει και θίγει την πολιτική της ταυτότητα στη βάση των αξιών-καταστατικών διακηρύξεων.